

Mondriaan Kwartet

met medewerking van:

Madame Madeleine Milhaud, *declamatie*

Marjanne Kweksilber, *sopraan*

Leonore Pameijer, *fluit*

Ernestine Stoop, *harp*

Stanley Hoogland, *piano*

Caplet Conte Fantastique

Milhaud *Quatuor 3 met zang*

Milhaud *Adieu*

Milhaud *Cantate de l'enfant et de la mère*

Milhaud *Suite de concert de la
création du monde*

Concertgebouw, Kleine Zaal

woensdag 4 juni 1986 | 20.15 uur

Mondriaan Kwartet

André Caplet

Conte Fantastique (1919)

strijkkwartet m.m.v.

Ernestine Stoop, *harp*

Darius Milhaud

Quatuor 3 met zang (1916)

strijkkwartet m.m.v.

Marjanne Kweksilber, *sopraan*

Darius Milhaud

Adieu* (1964)

Marjanne Kweksilber, *sopraan*

Leonore Pameijer, *fluit*

Prunella Pacey, *altviool*

Ernestine Stoop, *harp*

PAUZE

Darius Milhaud

Cantate de l'enfant et de la mère (1938)

strijkkwartet m.m.v.

Madame Madeleine Milhaud, *declamatie*

Stanley Hoogland, *piano*

Darius Milhaud

Suite de Concert uit 'La Création du monde'* (1926)

strijkkwartet

André Caplet

Conte Fantastique (1919)

André Caplet werd in 1878 in Le Havre geboren. In 1896 begon hij zijn studie aan het Conservatorium van Parijs. Hij was een briljante leerling en ontving in 1901 de Prix de Rome voor zijn cantate *Myrrha*. Zijn debuut als dirigent maakte hij in 1896, toen hij Leroux verving in het Théâtre de la Porte St. Martin.

Caplet was een groot bewonderaar van Claude Debussy, bij wie hij overigens altijd in de schaduw is blijven staan. Hij raakte met Debussy bevriend en deze vertrouwde hem de orkestratie toe van *Le martyre de Saint Sébastien*, welke compositie voor het eerst onder leiding van Caplet werd uitgevoerd.

Tijdens de Eerste Wereldoorlog nam hij vrijwillig dienst in het Franse leger en werd hij ernstig gewond bij een aanval met mosterdgas.

Caplets fascinatie voor de muziek van Debussy en zijn verwantschap met de impressionisten, zijn duidelijk terug te vinden in composities als *Paroles à l'absente* (1908). Toch wist Caplet zich geleidelijk aan los te maken van deze invloeden, hetgeen vooral merkbaar is in *Cinq ballades françaises* (1919). Caplet was de eerste componist die het gebruik van het pedaal-glissando voor harp voorschreef.

Caplet overleed in 1925 in Neuilly-sur-Seine.

In de *Conte Fantastique* (1919) komt duidelijk Caplets individuele natuur tot uiting. In dit werk, dat gebaseerd is op 'The Masque of the Red Death' van Edgar Allan Poe, wordt door de instrumentalisatie en de harmonieën de sombere en dreigende sfeer van dit verhaal tot uiting gebracht.

Het masker van de Rode Dood

(The Masque off the Red Death) Edgar Allen Poe

(samenvatting)

De pest heerst. Nadat de bevolking reeds zes maanden door deze plaag wordt geteisterd, geeft Prins Prospero voor duizend vrienden een gemaskerd bal. Onder de gasten verschijnt plotseling een afschuwelijke gemaskerde die de gedaante van de Rode Dood heeft aangenomen. Zijn uiterlijk doet iedereen terugdeinzen van afgrijzen en de Prins looft een beloning uit voor degene die de vreemdeling het masker durft af te rukken.

Terwijl een grote staande klok het verstrijken van de tijd aangeeft, groeit de angst en de beklemming onder de genodigden. Wanneer de klok bijna twaalf slaat en niemand de gruwelijke gast heeft durven te benaderen, gaat de Prins hem met een dolk te lijf. Op het moment echter dat hij toe steekt valt de Prins dood ter aarde.

De gemaskerde blijkt niet van deze wereld te zijn en één voor één vallen de gasten neer in de met bloed bevroekte zalen.

Duisternis, Verval en de Rode Dood triomferen.

Darius Milhaud

Strijkkwartet no. 3 (1916)

tekst: Léo Latil

(uit 'Notes sans musique' van Darius Milhaud)

'Tijdens mijn verblijf in Brazilië liet ik in eigen beheer 100 exemplaren van de gedichten van Léo Latil drukken. Enkele maanden na zijn dood schreef ik mijn 'Derde strijkkwartet' te zijner nagedachtenis. Het bestaat uit twee zeer trage bewegingen; aan de laatste voegde ik een sopraan-stem toe die de tekst van een dagboek-pagina van Léo zingt – die als volgt eindigt: "Wat is toch dat verlangen naar de dood, en over welke dood gaat het?" Deze zin heeft me sinds ik hem gelezen heb in mijn verbeelding achtervolgd. Ik heb geweigerd om dit kwartet tijdens mijn leven te publiceren, maar bij de firma Durand is vastgelegd om het binnen zes maanden na mijn overlijden te laten verschijnen'.

Chant Léo Latil

Il fait un vent un vent froid
qui souffle très fort d'une manière folle
et que secoue les arbres du jardin,
qui les secoue ces arbres sans feuilles
et les branches les plus grosses
jusqu'au tronc qui tremble.

Il amasse la pluie qu'il jette sur les murs des maisons
et il s'arrête, lui,
Contre les maisons bondissant dans les rues.
Le vent souffle.

Il amasse les nuages de pluie
dans le vaste ciel
il souffle sur la ville,
pas dessus la ville et tout autour,
et partout sur les campagnes
en écrasant les arbres
et les pauvres herbes si tendres,
les écrasant dans les champs.

Et moi, je sortirai,
marchant sur la terre humide
et je parlerai.

Mais quel est le nom que je dirai
et celle que j'appellerai dans les larmes de ma voix?
Qui?

Alors j'invoquerai le nom du Seigneur,
disant: Seigneur! Seigneur!
Avec un grand désir de mort
pour que Dieu entende ma voix.

Quest-ce que c'est que ce désir de mort
et de quelle mort s'agit-il?

Adieu opus 410 (1964)

tekst: Arthur Rimbaud.

Milhaud heeft deze cantate geschreven voor Cathy Berberian. Geïnspireerd door haar stem-type en -mogelijkheden, heeft hij dit stuk in een geheel andere stijl gecomponeerd dan de voorafgaande cantates, zoals *Cantate de l'enfant et de la Mère*.

Ook de invloed van de na-oorlogse generatie componisten met wie hij contact onderhield, onder andere Luciano Berio en Karlheinz Stockhausen, is merkbaar in de korte 'geleide improvisaties'.

Milhaud was 72 jaar toen hij deze cantate componeerde, maar ondanks zijn leeftijd was hij nog steeds op zoek naar nieuwe mogelijkheden om de inspiratie die een tekst hem verschafte uit te beelden in muziek.

Jean Roij hierover: 'De melodie is het belangrijkste bestanddeel van de muziek van Darius Milhaud. Daarin komt de verandering van een gedicht tot uiting. Het is de melodie die overbrengt wat belangrijk is en alles doet leven, het universeel maakt. De muziek van Darius Milhaud is in de eerste plaats een lied.'

Adieu Arthur Rimbaud*Extrait d'une Saison en Enfer*

L'automne déjà!

Mais pourquoi regretter un éternel soleil,
si nous sommes engagés à la découverte de la clarté divine,
Loin des gens qui meurent sur les saisons.

L'automne.

Notre barque élevée dans les brumes immobiles tourne vers
le port de la misère, la cité énorme au ciel taché de feu et de boue.

Ah! les haillons pourris, le pain trempé de pluie, l'ivresse, les
mille amours qui m'ont crucifié!

Elle ne finira donc point cette goule reine de millions d'âmes
et de corps morts *et qui seront jugés!*

Je me revois, le peau rougée par la boue et la peste, des vers
plein les cheveux et les aisselles et encore de plus gros vers
dans le coeur, étendu parmi les inconnus san âge, sans sentiment...

J'aurais pu y mourir... L'affreuse évocation! J'exècre la misère.

Et je redoute l'hiver parceque c'est la saison du confort!
Quelque-fois je vois au ciel des plages sans fin couvertes de blanches nations en joie.

Un grand vaisseau d'or, au-dessus de moi, agite ses pavillons multicolores sous les brises du matin.

J'ai créé toutes les fêtes, tous les triomphes, tous les drames.
J'ai essayé d'inventer de nouvelles fleurs, de nouveaux astres, de nouvelles chairs, de nouvelles langues.

J'ai cru acquérir des pouvoirs surnaturels.

Eh bien! Je dois enterrer mon imagination et mes souvenirs!

Une belle gloire d'artiste et de couteur emportée!

Moi! moi, qui me suit dit mage ou ange, dispensé de toute morale, je suis rendu au sol avec un devoir à chercher, et la réalité rugueuse a étreindre! Paysan!

Suis je trompé? La charité, serait elle soeur de la mort pour moi?

Enfin, je demanderai pardon pour m'être nourri de mensonge.

Et allons. Mais pas une main amie! Et où puiser le secours?

Oui, l'heure nouvelle est au moins très sévère. Car je puis dire que la victoire m'est acquise: les grincements de dents, les sifflements de feu, les soupirs empestés se modèrent.

Tous les souvenirs immondes s'effacent.

Mes derniers regrets détalent, des jalousies pour les men-diants, les brigands, les amis de la mort, les arriérés de toutes sortes.

Damnés, si je me vengeais!

Il faut être absolument moderne. Pont de cantiques: tennis le pas gagné. Dure nuit! Le sang séché fume sur ma face, et je n'ai rien derrière moi, que cet horrible arbrisseau!...

Le combat spirituel est aussi brutal que la bataille d'hommes; mais la vision de la justice est le plaisir de Dieu seul.

Cependant c'est la veille. Recevons tous les influx de vigueur et de tendresse réelle. Et, à l'aurore, armé d'une ardente patience, nous entrerons aux splendides villes.

Que parlais-je de main amie! Un bel avantage, c'est que je puis rire de veilles amours mensongères, et frapper de haut ces couples menteurs, j'ai vu l'enfer des femmes là bas; et il me sera loisible de *posséder la vérité dans une âme et un corps.*

Cantate de l'enfant et de la mère (1938)

tekst: Maurice Carème

*(Paul Collaer, à Quatuor Pro Arte, à Arthur Prévost)**Uit 'Notes sans musique' van Darius Milhaud*

'In 1938 besloten de concertverenigingen van Pro Arte te Brussel en die van Mrs. Coolidge samen hun 20-jarig bestaan te vieren; deze twee groepen hadden zich ingezet voor de muziek; daar konden ze trots op zijn!

Ik componeerde een cantate om hun een hommage te brengen, ik wilde dat alle facetten van de vriendschap erin werden uitgedrukt als een soort Frans-Belgische hereniging. Ik koos gedichten van een jonge Belg, Maurice Carème, uit een verrukkelijke bundel: 'Mère', die ik groepeerde onder de titel *Cantate voor het kind en de moeder*, voor ritmische voordracht, piano en strijkkwartet.

Ik dirigeerde de uitvoering van mijn cantate op 18 mei 1938 in Brussel.

Onze groep moet wel de indruk hebben gemaakt alsof een vlooientheater heel zachtjes muziek speelde, tedere en intieme gedichten voordroeg, want we kwamen na een paar bravourestukken gespeeld door de militaire kapel van de Gidsen in Uniform onder de vurige leiding van Arthur Prévost.'

Cantate de l'enfant et de la mère
Maurice Carême

Deel I

1

Ainsi j'étais au fond de toi comme un peu
d'eau tremblante
Dans un vase pur
Ainsi tes yeux voyaient pour moi
Ainsi tes pieds marchaient pour moi
Ainsi ta chair souffrait pour moi
Ainsi tes pauvres mains
Lasses d'avoir lutté pour moi
C'est sur moi que tu les croisais

Ainsi ton coeur battait pour moi
Et c'est avec ton sang
que tu faisais mon coeur
ma mère, tu es bénie
entre toutes les femmes

2

Ainsi qu'une fleur
Lourde de rosée
Ton sein se penchait
et sous cette belle source
c'était déjà ton coeur
que tu tendais à ma bouche
Il était toujours plein d'oiseaux
et si mon vers chante parfois
c'est à ton lait que je le dois.

3

Tu es belle, ma mère
comme un pain de froment
et dans tes yeux d'enfant
Le monde tient à l'aise
ta chanson est pareille
au bouleau argenté
que le matin couronne
D'un murmure d'abeilles.

Cantate voor het kind en de moeder

Deel I

1

Zo was ik diep in jou als een beetje
sidderend water in een zuivere vaas
zo zagen jouw ogen voor mij
zo liepen jouw voeten voor mij
zo leed jouw vlees voor mij
zo kruiste jij je armen
moegestreden, voor mij
over mij.

Zo klopte jouw hart voor mij.
En met jouw bloed
maakte jij mijn hart
mijn moeder, jij bent de gezegende
onder alle vrouwen.

2

Als een bloem
zwaar van dauw
welfde zich jouw borst
en onder die schone bron
lag meteen jouw hart
dat je me aan mijn mond bracht
altijd vol vogels
en als mijn vers soms zingt
dan dank ik dat aan jouw melk

3

Je bent mooi, (mijn) moeder,
als een tarwebrood
en in jouw kinderogen
wiegt de wereld zich
jouw lied klinkt
als een zilverbek
met een ochtendkroon
van een zwerm zoemende bijen.

Tu sens bon la lavande
la cannelle et le lait
Ton coeur candide et frais
parfume la maison
et l'automne est si doux
autour de tes cheveux
que les derniers coucous
viennent te dire adieu.

4

Paroles de ma mère

Il ne faut qu'un peu de printemps
un poisson rouge, une pâquerette qui
s'ouvre
pour que le coeur te parle à temps.
Ecoute-le avec ferveur comme l'acacia en
fleurs.
Ecoute l'oiseau qui ramage
dans l'épaisseur de son feuillage.
Au silence du ciel il faut pouvoir répondre
par un chant de foi tel,
que Dieu s'y laisse prendre.

Deel II

1

On invitait toujours l'hiver
Quand il entra, il laissait à la porte
Ses gros sabots de glace.

Il s'asseyait à côté de ma mère
tout près du poêle où les marrons éclat-
aient gonflés de confidences

On n'avait qu'à les regarder
pour qu'ils racontent
de longues histoires de fées.

Ils en savaient! Ils en savaient!

Je ruikt lekker naar lavendel
kaneel en melk
de geur van je frisse
en eenvoudige hart
hangt in het hele huis
en de herfst rondom
je haren is zo zacht
dat de laatste koekoek
je vaarwel komt zeggen.

4

Woorden van mijn moeder

Je heb alleen maar een beetje lente nodig
een rode vis, een madeliefje dat
zich opent opdat het hart op tijd
tot je spreekt.
Luister. Luister met hartstocht als de
bloeiende acacia
hoor de vogel die kweelt
in het dichte gebladerte.
Op de stilte van de hemel
moet je kunnen antwoorden
met een bede zo mooi van klank
dat God zich erdoor laat meeslepen.

Deel II

1

Wij nodigden altijd de winter uit
Als die binnenkwam liet hij altijd
bij de deur zijn grote ijsklompen staan

Hij ging naast mijn moeder zitten
heel dicht bij de kachel waarop de
kastanjes lagen te poffen
van vertrouwelijkheden opgezwollen

Je hoefde maar naar ze te kijken
of ze begonnen al lange verhalen
te vertellen over feeën.

Zij wisten ervan! Zij wisten ervan!

Ma mère leur faisait signe
et l'hiver oubliait de sortir
pour geler les chardonnerets.

2

De la nuit bruissante de rêves
j'entendais monter le sommeil
debout, sur mes paupières.
De grands hérons
Lissaient déjà leurs ailes.

Des sources pleines d'anges
naissaient de chaque mur
et le coeur de ma mère montait
comme une étoile au bord d'une berceuse.

3

Tu suspendais mon berceau aux étoiles
Et tu chantaï une veille chanson
et aussitôt, accourant à ta voix,
les fleurs des champs, les fleurs des bois
nouaient
avec des fils de lune
un rêve à chacun de mes doigts.
Et aussitôt, accourant à ta chanson
les merles, les bouvreuils, les pions
faisaient pleuvoir sur mes paupières
Toutes les faibles des clairières.
Et tandis que tu me berçais
mon ange repliait ses ailes.
Et las d'avoir veillé sur moi
s'endormait au creux de mes bras.

Mijn moeder gaf hun een teken
en de winter vergat om naar buiten te gaan
en de distelvinken te doen verstijven.

2

Uit het nachtelijk droomgeruis
hoorde ik de slaap naar boven komen
op mijn oogleden
streken grote reigers hun veren al glad.

Bronnen vol engelen ontsproten aan elke muur
en het hart van mijn moeder klom
als een ster boven de rand van de wieg uit.

3

Jij hing mijn bedje aan de sterren op
en zong een oud liedje
en onmiddellijk
toesnellend bij het geluid van jouw stem
knoopten
de bloemen van het veld
de bloemen uit het bos
met maandraden
een droom aan elk van mijn vingers
en onmiddellijk
toesnellend bij het horen van je liedje
lieten
de merels, de goudvinken, de spechten
al het zachts van het bos
regenen op mijn oogleden
En terwijl jij me wiegde
vouwde mijn engel zijn vleugels toe
En moe van het waken over mij
sliep hij in in de holte van mijn armen.

4

Paroles de ma mère

Puisque la Roche se contente
 De quelques touffes de bruyère
 ne donne pas à ton désir
 D'autre couleur que la prière.
 Tu sais bien que la vie est nue
 et humble et doucement flexible
 et qu'il faut laisser les roseaux
 chanter le vent au bord de l'eau.
 Rien n'est léger comme un pigeon
 qui tourne autour du toit natal
 on peut faire le tour du monde en parlant
 avec une étoile.

Deel III

1

Te remercierai-je jamais assez
 de m'avoir mis au monde
 et de m'avoir donné
 tant d'arbres à aimer
 tant d'oiseaux à cueillir
 tant d'étoiles à effeuiller
 tant de mots à faire chanter
 tant de coeurs à comprendre
 tant de jeunes filles à entendre
 tant de mains d'hommes à serrer
 et une âme de petit enfant
 qui ne demande à l'existence
 qu'un peu de brise pour son cerf-volant.

2

Ainsi que dans la temps
 je vécus en toi
 c'est toi qui, maintenant,
 vis, puissante, en moi

4

Woorden van mijn moeder

Daar immers de Rots genoeg neemt
 met enkele plukjes hei
 geef aan je verlangen
 geen andere kleur dan aan je gebed

Je weet best dat het leven naakt is
 en nederig en licht buigzaam
 en dat je het aan het riet moet overlaten
 om de wind te doen zingen aan de rand van het water.

Niets zo licht als een duif
 die cirkelt rondom het dak waaronder hij
 geboren is.

Je kunt een wereldreis maken terwijl je met
 een ster praat.

Deel III

1

Zal ik je ooit genoeg kunnen bedanken
 voor het feit
 dat je me ter wereld bracht
 en dat je mij zoveel bomen om lief te hebben
 hebt gegeven
 zoveel vogels om te plukken
 zoveel sterren om uit te pluizen
 zoveel wouden om te doen zingen
 zoveel harten om te begrijpen
 zoveel jonge meisjes om naar te luisteren
 Zoveel mannenhanden om te drukken
 en de ziel van een klein kind
 dat van het leven niet meer vraagt
 dan een beetje wind voor zijn vlieger.

2

Net als in de tijd
 dat ik in jou woonde
 ben jij het die, machtig,
 nu, want in mij

et je ne sais plus bien
Lorsque mon coeur me parle,
Si ce n'est pas le tien
qui parle par ma voix.

3

Paroles de ma mère
Pourquoi courir les villes
quand un si bel été
promène sur les blés
ses lumières tranquilles?

Le paysage entier
entre par la fenêtre
avec ses vaches blanches
et ses grands peupliers.

Il fait doux dans ta chambre
Si doux que l'on entend
La terre cheminer
sur les routes du ciel,
et mon coeur mesurer,
au bruit des gouttes claires
qui tombent sur l'évier,
le Bonheur que tu perds.

Epilogue

Vers le soir, tu me parles parfois de la mort
comme si tu étais déjà un peu absente
comme si ton coeur se détachait sans effort
de la vie dont tu fus la docile servante.

Tu me parles paisiblement de la maison
qu'il ne faudra pas vendre
et des vieux groseillers de ton jardin
qu'on ne devra pas arracher,
et des miettes de pain à donner au pinsons

en ik weet niet zo goed meer
als mijn hart tot me spreekt
of het niet het jouwe is
dat spreekt met mijn stem.

3

Woorden van mijn moeder
Waarom van stad tot stad te gaan
als een zo mooie zomer
zijn stille licht
over het koren laat gaan

Het hele landschap
komt binnen door het venster
met zijn witte koeien
en zijn grote populieren

Het is stil in je kamer
zo stil dat je de aarde
op weg kunt horen gaan
langs de wegen naar de hemel
zo stil dat mijn hart
aan het geluid van de heldere druppels
die op het aanrecht vallen
probeert af te meten
hoeveel Geluk jij verliest.

Epiloog

Soms als de avond viel sprak jij met me
over de dood
Alsof je al een beetje weg was
alsof je hart zich moeiteloos losmaakte
van het leven waaraan je je zo volgzzaam
dienstbaar hebt gemaakt.

Je praat rustig tegen met over het huis
dat ik niet moet verkopen
en de oude zwarte bessenstruiken in jouw
tuin
die ik niet uit de grond mag rukken
en de broodkruimels die ik moet voeren
aan de vinken

qui viennent dès l'hiver picorer dans la
cour,
et de tous ces simples travaux de tous les
jours
que tes mains dénouées auront abandon-
nées.

Et ta voix coule alors, pareille à un ruisseau
qui s'en va humblement comme le veut sa
pente,
mais qui, sans le savoir,
fait reflleurir la menthe
et met au vieux des prés des morceaux
de ciel blue.

die zodra het winter wordt pikkend rond-
hippen op de binnenlaats,
en al die eenvoudige werkzaamheden van
alle dagen
die je tot rust gekomen handen niet meer
zullen verrichten.

En jouw stem kabbelt dan als een beekje
dat nederig volgt waar de helling gaat
maar dat zonder het te weten
de munt doet opbloeien
en tussen de dorre plekken in de wei
stukjes blauwe hemel strooit.

Suite de Concert uit 'L Création du monde'
opus 81B (1926)

Uit *Notes sans musique*: 'In *La Création du monde* had ik eindelijk de gelegenheid om de jazz-elementen te gebruiken die ik zo dikwijls had bestudeerd. Ik heb hetzelfde orkest aangehouden dat men in Harlem aantreft – 17 solo-instrumenten – en heb een vrij gebruik gemaakt van de jazz-stijl om een puur archaisch gevoel over te brengen.'

Het werk was oorspronkelijk bedoeld als opus 81A, een ballet in samenwerking met Léger en Cendrars, geïnspireerd door Milhauds verblijf in Amerika in 1923.

Volgens Milhaud wilde Léger aan het ballet 'primitieve negerkunst' toevoegen en op het doek en de decors Afrikaanse afgoden schilderen.

Om technische redenen ging dit plan niet door; wat overbleef was een opzienbarend ballet, waarin de neo-klassieke stijl van de 'Groupe des Six' wordt gecombineerd met jazz-elementen en het verlangen tot een elementaire muzikale expressie te komen. In 1926, 3 jaar na het componeren van de originele versie, schreef Milhaud een muzikaal uittreksel van het stuk; vijf prachtige bewegingen, samengebracht in een suite die hij bewerkte voor pianoquintet.

De Amerikaanse componist Aaron Copland wees er zeer terecht op dat Milhauds *Création du monde* werd geschreven vóór Gershwins 'Rhapsody in Blue', en dat daardoor Milhauds werk de eerste geslaagde poging is om in een compositie met betrekkelijk grote dimensies het muzikaal idioom van een jazz-orkest uit Harlem te combineren met moderne, Westeuropese muziek.

Madeleine Milhaud (84) is de weduwe van Darius Milhaud (1872-1974), een neef van haar. In 1925 trouwde ze met de componist die zich in de eerste regel van zijn autobiografie *Notes sans musique* omschreef als: 'een Fransman uit de Provence en jood van religie'.

In 1940 vluchtten Darius en Madeleine Milhaud vanuit Lisbona naar Amerika op een boot, waarop zich ook Jules Romains, Claude Lévy-Strauss en Julien Greene bevonden. In New York werden ze op de kade opgewacht door Kurt Weill. Ze vestigden zich in het Californische Oakland, waar Darius Milhaud aan het Mills College 'composer in residence' werd en Madeleine Milhaud Franse taal- en letterkunde doceerde.

Na de oorlog keerden de Milhauds terug naar Frankrijk, maar tot 1970 om het andere jaar waren ze weer in Oakland. Daarna vestigden ze zich in Genève, waar de zwaar invalide Milhaud gemakkelijker te verzorgen was dan in hun Parijse appartement aan de Boulevard de Clichy, waar Madeleine Milhaud nog steeds woont. Ze wijdt daar nu een deel van haar tijd aan het verzorgen van de omvangrijke nalatenschap (443 opusnummers in zestig jaar) van Darius Milhaud.

Marjanne Kweksilber studeerde achtereenvolgens aan het Amsterdams Muzieklyceum bij Herman Schey en Max van Egmond, daarna bij Body Rapp; tegenwoordig krijgt zij les van Herman Woltman. Met Gustav Leonhardt maakte zij plaatopnamen van Bachs Cantate nr. 51 'Jauchzet Gott in allen Landen', 'L'Europe Galante' van Campra, 'Zais' van Rameau en Madrigalen van Monteverdi. Begeleid door Musica Antiqua o.l.v. Ton Koopman trad zij op tijdens het Holland Festival en het London Bach Festival. Met dezelfde begeleiding werd een LP opgenomen met Handel Cantates. In het Holland Festival 1980 zong zij met het Harlequin Baroque Orchestra o.l.v. Ton Koopman 'A Handel Pasticcio' en zong zij de rol van Pamina in uitvoeringen van Mozarts 'Zauberflöte'. Met Alan Curtis maakte zij de LP 'Suzanna' van Stradella. Met Sigiswald Kuyken nam zij de 'Orfeo' van Gluck op. Verder doet zij regelmatig mee aan uitvoeringen van Passionen, Cantates en Requiem-missen in Nederland, België, Frankrijk en Duitsland.

In Amsterdam, Parijs en New York gaf zij uitvoeringen van het 2e strijkkwartet van Schönberg met het Amati Kwartet. Met het Nederlands Blazersensemble zong zij werk van Weill, Eisler en Louis Andriessen.

In juni 1977 maakte Marjanne Kweksilber haar operadebuut in het Holland Festival in de opera 'Axel', geschreven door Reinbert de Leeuw en Jan van Vlijmen. Tijdens dit festival werd door haar ook de eerste uitvoering van 'Kind en Kraai' van Peter Schat op gedichten van Harry Mulisch gezongen. Met Reinbert de Leeuw geeft zij vele recitals met werken van o.a. Stravinsky, Schönberg, Hindemith, Messiaen. Zij maakte een LP met het hem met muziek van Erik Satie; 'Erik Satie, Lieder'. Ook zingt zij veel met het Schönberg Ensemble, o.a. werk van Hindemith, Zemlinsky en Alban Berg.

Leonore Pameijer studeerde aan het Sweelinck Conservatorium te Amsterdam bij Koos Verheul, in 1979 behaalde zij het solodiploma 'cum laude'. Zij studeerde vervolgens aan het Bennington College in de V.S. en aan de Academia Chigiana in Siena (Italië).

In 1982 behaalde zij de aantekening Kamermuziek bij Abbie de Quant aan het Conservatorium te Utrecht. Zij vormt een duo met Leo van Doeselaar en maakt deel uit van het Gijsbrecht van Aemstelkwartet en het Asko Ensemble.

Met deze ensembles maakt zij verscheidene grammofoonplaten, en trad op in festivals in Frankrijk, Duitsland, België, Italië en Griekenland. In 1984 gaf zij een recital in het Concertgebouw te Amsterdam en was winnaar van het Frank Martin concours.

In het Holland Festival 1985 was zij soliste in de opera 'Naïma' van Theo Loevendie.

Ernestine Stoop studeerde harp bij Edward Witsenburg aan het Sweelinck Conservatorium te Amsterdam.

In 1980 behaalde zij haar solodiploma en studeerde gedurende twee jaar verder bij de beroemde Franse harpist Pierre Jamet te Parijs.

Zij is vaste harpiste bij het Radio Philharmonisch Orkest. Ook maakt zij deel uit van het Gijsbrecht van Aemstelkwartet en het Nieuw Ensemble.

Naast deze ensembles treedt zij regelmatig als soliste op.

Stanley Hoogland werd in 1939 in Deventer geboren. Hij studeerde piano en theorie der muziek aan het Muzieklyceum te Amsterdam, waar Jaap Spaanderman zijn leraar was. In 1965 behaalde hij de 'Zilveren Vriendenkrans'. Verdere studies: in Engeland bij Maria Curcio en in de Verenigde Staten bij Menachem Pressler. Stanley Hoogland treedt regelmatig op als solist en kamermuzikspeler in binnen- en buitenland. Hij specialiseerde zich in het bespelen van authentieke hammerkavieren, hetgeen heeft geleid tot een aantal plaatopnamen. Hij is docent aan het Koninklijk Conservatorium te Den Haag, o.a. voor het vak hammerkavvier.

Het Mondriaankwartet

viool

Jan Erik van Regteren Altena

Edwin Blankenstijn

altviool

Prunella Pacey

cello

Eduard van Regteren Altena

Het Mondriaankwartet is een jong Nederlands strijkkwartet, dat zich, naast het traditionele repertoire, wil richten op de nieuwe en minder bekende mogelijkheden van het strijkkwartetspel.

Muziek uit de 20e eeuw en Nederlandse muziek, zowel oude als nieuwe, heeft hun speciale aandacht. Het kwartet heeft vaak samengewerkt met kunstenaars uit andere disciplines. Ze verzorgden voorstellingen in combinatie met theater, eurythmie, dans, moderne jazz, opera en poëzie.

v.l.n.r. Jan Erik van Regteren Altena, Edwin Blankenstijn, Prunella Pacey, Eduard van Regteren Altena